

Ο αντιγερμανισμός ως... δικαίωμα

Από πρώτης όψεως τουλάχιστον, είναι ακατανόητη η συνεχής αντιπαράθεση της Ελλάδας με τη Γερμανία, την οποία η κυβέρνηση κλιμακώνει συστηματικά. Την ίδια ώρα που βρισκόμαστε σε διαπραγμάτευση, που όλοι αντιλαμβάνονται ότι το παρόν και το μέλλον της χώρας εξαρτώνται σχεδόν απόλυτα από το «ναι» ή το «όχι» της Γερμανίας, καθώς εκείνη ηγεμονεύει στην Ευρώπη -καλώς ή κακώς- και η ίδια διαθέτει τα απαιτούμενα χρήματα για τη δική μας στήριξη. Την ίδια ώρα επίσης που υποτίθεται ότι ως κυβέρνηση και ως χώρα επιθυμούμε να παραμείνουμε στην Ευρωζώνη και να συμβιώσουμε με τους εταίρους μας, δηλαδή και με τη Γερμανία.

Εκτός και αν προφασιζόμαστε, πάλι ως κυβέρνηση και ως χώρα, ότι θέλουμε να μείνουμε στην Ευρωζώνη, αλλά στην πραγματικότητα προσπαθούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για μια έξοδο, ρίχνοντας την ευθύνη στους άλλους. Οπου «άλλοι» είναι κυρίως η Γερμανία, που διαθέτει και το κατάλληλο ιστορικό παρελθόν. Ωστόσο, γνωρίζοντας ότι ο λαϊκισμός έχει φτάσει στην Ελλάδα σε απώτατα όρια, ίσως να απαιτούμε τη στήριξή τους (με τους όρους μας βέβαια), ασκώντας παράλληλα το αναφαίρετο δικαίωμά μας να τους βρίζουμε, ως ανεξάρτητοι και αξιοπρεπείς Έλληνες...

Κατά την κυβέρνηση και αρκετές τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές περσόνες, οι Γερμανοί (η «Μπιλντ», ο Σόιμπλε, η Μέρκελ και άλλοι) είναι εκείνοι που πάντα

Γ Ν Ω Μ Η

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΤΑΓΚΟΥ

προκαλούν. Δεν είναι ακριβώς έτσι, με εξαίρεση τη λαϊκίστικη «Μπιλντ». Είναι νωπά στη μνήμη όσα «έσουρναν» διάφοροι Ελληναράδες κατά της Μέρκελ, του Σόιμπλε και γενικά των Γερμανών με κάθε ευκαιρία στις λαϊκές συναθροίσεις από το 2010 ως τις τελευταίες εκλογές. Ακόμη και επιθέσεις με καφέδες έγιναν κατά Γερμανών από εγκάθετους. Ούτε λησμονούνται εύκολα οι χαρακτηρισμοί όπως «γερμανοτσολιάδες», «μερκελιστές» και άλλοι συναφείς, με τους οποίους στόλιζαν οι... εθνικές και πατριωτικές «αντιμνημονιακές» δυνάμεις τους λεγόμενους «μνημονιακούς». Με αιωρούμενο πάντα τον υπαινιγμό ότι οι τελευταίοι είναι συνεργάτες των «κατακτητών».

Αν τότε όμως όλα αυτά λέγονταν από «αγανακτισμένους» του δρόμου ή πολιτικούς χωρίς θέσεις ευθύνης, τώρα γίνεται σαφές ότι καλλιεργείται αντιγερμανικό κλίμα από την κυβέρνηση. Αρκεί να ψάξει κανείς στις ομιλίες του Αλ. Τσίπρα, στις δηλώσεις του Γ. Βαρουφάκη, του Π. Καμμένου, του Κ. Ησυχου, του Π. Κοτζιά, του Μ. Γλέζου, της Ζωής Κωνσταντοπούλου και πάει λέγοντας. Όταν δεν προχωρούν σε χαρακτηρισμούς, εκτοξεύουν άμεσα ή έμμεσα απειλές, ανακινούν θέματα που δεν είναι άμεσης προτεραιότητας και δεν ωφελούν τη χώρα στην κατάσταση που

βρίσκεται ή προχωρούν σε προγραμματισμένες πρωτοβουλίες, οι οποίες είναι βέβαιο ότι θα ενοχλήσουν τους... εχθρούς, προκαλώντας κλιμακούμενες αντιδράσεις από την πλευρά τους, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Η συγκεκριμένη πρακτική δημιουργεί, φυσικά, απορίες. Είναι σε θέση η Ελλάδα να προκαλεί σε τέτοιο βαθμό εταίρους δανειστές, όταν μάλιστα ζητάει τη στήριξή τους; Θα μπορούσε να ήταν κατανοητό αν η κυβέρνηση είχε αποφασίσει να διακόψει κάθε σχέση μαζί τους, αλλά τώρα; Από την άλλη πλευρά, αν στόχος της κυβέρνησης είναι να έλθει σε μια συμφωνία προκειμένου να μείνει στην Ευρωζώνη, πώς θα την περάσει στη Βουλή και στον λαό όταν καλλιεργεί ένα τόσο αντιγερμανικό κλίμα; Γιατί εννοείται ότι η όποια συμφωνία αποκλείεται να ισοδυναμεί με ολοκληρωτική νίκη της Ελλάδας και όποιος πιστεύει το αντίθετο είναι σίγουρα «ψεκασμένος».

Εκτός αν οι σημερινοί ιθύνοντες και αρμόδιοι έχουν απέραντη εμπιστοσύνη στις επικοινωνιακές τους δυνατότητες, βασιζόμενοι ταυτόχρονα στην ολιγοφρένεια των ψηφοφόρων, αλλά κάτι τέτοιο δεν τους τιμά, αν συμβαίνει. Οπότε ξανατίθεται το βασικό ερώτημα. Θέλουν πραγματικά την παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη ή έχουν αποφασίσει την έξοδο και προσανατολίζουν την κοινή γνώμη σε αυτή την κατεύθυνση; Ελπίζεται ότι ισχύει το πρώτο, αλλά οι αμφιβολίες είναι μεγάλες.